

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/67/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813211505
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813211505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členiek senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: ZEPTER SLOVAKIA, spol. s.r.o., Karadžičova 7610/16, 821 08 Bratislava, IČO: 31 323 570, právne zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Jánom Felšöcim, Advokátska kancelária Felšöci & Partners, so sídlom M.R. Štefánika 1, Pezinok, proti žalovanému: H. H., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXXX/XX, Q. nad S., zastúpenému opatrovníčkou P. W., súdnou tajomníčkou Okresného súdu M., o zaplatenie 608 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 7C 57/2013-47 zo dňa 21.5.2014, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 608 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 108 eur od 16.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 100 eur od 16.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 100 eur od 16.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 100 eur od 16.1.2011 do zaplatenia, zo sumy 100 eur od 16.2.2011, zo sumy 100 eur od 16.3.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Zároveň vyslovil, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

Po citácii ustanovení §§ 52 ods. 1,2, 53 ods. 1, 588 Občianskeho zákonníka, §§ 1, 2 ods. 1, 4 ods. 1 5 ods. 1,2, 7 ods. 1, 8 ods. 1 zákona č. 108/2000 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom a zásielkovom predaji v znení účinnom v čase uzavretia kúpnej zmluvy, §§ 1 ods. 1,2, 2 písm. a), b) bod 1, 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci uzavreli dňa 22.9.2010 kúpnu zmluvu č. 0105697, ktorá zmluva bola uzavretá mimo prevádzky predávajúceho v uvedený deň o 16.00 hod. Žalovaný si objednal tovar uvedený zmluve, uznal platobné a dodacie podmienky stanovené v zmluve. Spôsob platby bol dohodnutý prevodom na účet v splátkach, ktoré boli dohodnuté na 6 mesiacov s tým, že prvá splátka bola dojednaná v sume 108 eur, splatná 15.10.2010 a ostatných 5 splátok v sume po 100 eur s tým, že posledná bola splatná dňa 15.3.2011. V časti Termín dodania tovaru zmluva tento určovala do 28 dní po pripísaní poslednej splátky na účet predávajúceho. Z výpisu z písomného informačného systému žalobcu zo dňa 24.10.2013 vyplýva, že žalobca neevidoval k tomuto dňu úhradu žiadnej splátky.

Prvostupňový súd mal za preukázané, že medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim bola uzavretá kúpna zmluva, obsahom ktorej bol vznik záväzku žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť za dodanie tovaru sumu 608 eur a povinnosť žalobcu ako dodávateľa dodať v zmluve uvedený tovar. Jednanie o uzatvorení zmluvy sa uskutočnilo mimo prevádzkových priestorov žalobcu, pričom žalovaný ako kupujúci je oprávnený odstúpiť od zmluvy v lehote 7 pracovných dní odo dňa prevzatia tovaru v zmysle ustanovení zákona č. 108/2000 Z. z.

Predmetná kúpna zmluva medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom je tzv. konsenzuálnym kontraktom, ktorý účastníkov zaväzuje odo dňa jej uzavretia bez ohľadu na existenciu reálnych vzájomných plnení (dodania tovaru, resp. zaplataenia). Kúpna zmluva na ktorú sa vzťahuje zákon č. 108/2000 Z.z. má svoje špecifiká, ktoré sa prejavujú aj v kogentne upravenom oprávnení kupujúceho (spotrebiteľa - žalovaného) odstúpiť od uzatvorenej zmluvy bez udania dôvodu do 7 pracovných dní odo dňa prevzatia tovaru. K prevzatiu tovaru žalovaným by došlo v zmysle zmluvy a podmienok až do 28 dní po uhradení kúpnej ceny, teda následne by bol oprávnený v lehote siedmich pracovných dní od zmluvy odstúpiť, čím by sa v zmysle § 8 ods. 1 Zákona č. 108/2000 zmluva zrušila od začiatku a žalobcovi ako dodávateľovi by vznikla povinnosť vrátiť žalovanému ako kupujúcemu zaplatenú kúpnu cenu.

V situácii v ktorej nedošlo ešte k dodaniu tovaru v dôsledku nezaplataenia kúpnej ceny kupujúcim, má kupujúci právo v zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy odstúpiť od dojednanej zmluvy hoci aj bez uvedenia dôvodu, pričom v súvislosti s uplatnením tohto práva ho nemôže zaťažovať žiadna sankcia.

Takto prvostupňový súd uzavrel, že ak dôjde k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá podlieha úprave zákonom č. 108/2000 Z. z. s tým, že dodávateľ ešte spotrebiteľovi nedodal tovar a spotrebiteľ nezaplatil kúpnu cenu tovaru, ktorý má byť dodaný, v okolnosti, že spotrebiteľ nezaplatil kúpnu cenu tovaru, je potrebné vidieť uplatnenie jeho práva odstúpiť od zmluvy. Takýto záver možno vyvodiť berúc do úvahy zásady uvažovania a správania priemerného, bežného spotrebiteľa a na druhej strane dodávateľa konajúceho v súlade s dobrými mravmi. Ak po prípadnom predvedení výrobku, ktorý nebol spotrebiteľovi poskytnutý do užívania, spotrebiteľ už dodávateľa nekontaktuje, musí dodávateľ rozumne predpokladať, že spotrebiteľ si svoj prvotný záujem o predmetný tovar rozmyslel. Tu je potrebné zohľadniť špecifické potreby spotrebiteľov, ktorí sú obzvlášť zraniteľní vzhľadom na svoj duševný, fyzický a psychický stav, vek alebo dôverčivosť a to spôsobom, ktorý môže obchodník v rozumnej miere predpokladať. Ak kupujúci ako spotrebiteľ opätovne zváži všetky možnosti a výhody ponúkaného tovaru, no na druhej strane aj svoje sociálne, rodinné, majetkové pomery a v neposlednom rade aj záväzok zaplatiť za dodaný tovar kúpnu cenu, hoci aj v splátkach, ktorá suma práve voči uvedeným pomerom môže byť značne vysoká, potom aj keď v prvom okamihu prevládol záujem o kúpu tvaru, nemožno pričítať na škodu spotrebiteľa, ak po tomto nasledovalo reálne uvažovanie a zhodnotenie celej situácie a z toho vyplývajúcich záväzkov, ktorá by v konečnom dôsledku mohli byť pre spotrebiteľa veľmi nepriaznivé.

Prvostupňový súd mal za to, že s prihliadnutím na všetky okolnosti, žalovaný svojim následným konaním od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom odstúpil, teda zanikli všetky jeho záväzky voči žalobcovi a teda zanikla aj jeho povinnosť zaplatiť kúpnu cenu, ktorej zaplataenie je predmetom tohto konania, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol a v ďalšom sa už preto vznesenou námietkou premlčania nezaoberal.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd v zmysle ustanovenia § 142. ods. 1 Osp. V konaní bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný náhradu trov konania nežiadal, prvostupňový súd mu náhradu trov nepriznal.

V zákonnej lehote podal proti rozsudku prvostupňového súdu odvolanie žalobca. V podanom odvolaní žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a zaviazat žalovaného na zaplataenie žalovanej sumy s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Žalobca mal za to, že rozsudok prvostupňového súdu je nesprávny. Mal za to, že prvostupňový súd nedostatočne a neúplne zistil skutkový stav, na základe

vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ ďalej uviedol, že v samotnom predtlačenom formulári uzavretej kúpnej zmluvy bolo v podmienkach predaja uvedené, že kupujúci je oprávnený odstúpiť od zmluvy v lehote 7 dní odo dňa prevzatia tovaru, čo je v úplnom súlade so zákonnou úpravou. Podľa názoru žalobcu žalovanému ani nevzniklo právo na odstúpenie od zmluvy, nakoľko nedošlo k naplneniu základného predpokladu, a to k odovzdaniu predmetného tovaru. Podľa tvrdení žalobcu sa prvostupňový súd zákonnou podmienkou vzniku práva na odstúpenie od zmluvy vôbec nevysporiadal, aj keď bolo v konaní nesporne preukázané, že k odovzdaniu tovaru vôbec nedošlo. Ďalej v odvolaní uvádza, že je absolútne v rozpore so zákonom konštatovanie súdu, že nezaplatením kúpnej ceny za tovar si kupujúci ešte pred dodaním tovaru zo strany predávajúceho uplatnil právo na odstúpenie od zmluvy. Spochybnil jednak použitie zásady uvažovania priemerného spotrebiteľa a predajcu konajúceho v súlade s dobrými mravmi, ako aj použitie pôsobnosť európskej legislatívy, na ktorú prvostupňový súd v odôvodnení poukazuje. S odkazom na ustanovenie § 40 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by bol žalovaný odstúpil od zmluvy zákonom ustanovenou formou. V prípade konštatovania prvostupňového súdu o nezaplatení kúpnej ceny, ktorým by žalovaný smeroval k odstúpeniu od zmluvy, ide o zistenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a takáto skutková okolnosť nemôže byť základom pre rozhodnutie súdu. Žalobca sa odvolával aj na smernicu Európskeho Parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľa, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho Parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov a smernica Európskeho Parlamentu a Rady 97/7/ES, v zmysle ktorej je presne špecifikovaný vznik práva spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy, ak dôjde k jej uzavretiu mimo prevádzky predávajúceho. Tvrdenie súdu o tom, že žalovaný odstúpil od zmluvy a tým zanikli všetky jeho voči žalobcovi, pričom v čase rozhodnutia súdu zostalo právo žalovaného na odstúpenie od zmluvy zachované, považoval odvolateľ vzhľadom k uvedeným skutočnostiam za absolútne nejasné a rozporuplné. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nesie podľa názoru žalobcu znaky arbitrárnosti a odôvodnenie jeho záverov je nielen nezrozumiteľné, ale ja nepreskúmateľné. V otázke vznesenej námietke premlčania žalobcu uviedol, že uplatňovaný nárok nie je premlčaný, nakoľko kúpna cena mala byť uhradená v zmysle dojednaných podmienok v splátkach, preto je potrebné použiť ustanovenie § 105 OZ.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. postupom podľa § 213 ods. 2 O.s.p. vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4 písm. h) Občianskeho zákonníka v súvislosti so zmluvnou podmienkou v Kúpnej zmluve č. 10105697 zo dňa 22.9.2010 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal uhradiť kúpnu cenu formou prvej splátky vo výške 108 eur a zostávajúcu časť kúpnej ceny v sume 500 eur v 5 splátkach po 100 eur s tým, že dátum prvej splátky bol určený na 15.10.2010 a dátum poslednej splátky na 15.3.2011 s tým, že v zmluve bol dohodnutý termín dodania tovaru do 28 dní po pripísaní poslednej splátky na účet predávajúceho.

Žalobca vo vyjadrení k výzve súdu uviedol, že zo samotného znenia ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia, ak sú tieto zmluvné podmienky stanovené určito, jasne a zrozumiteľne. Posudzovanie neprijateľnej podmienky sa nemôže týkať podstatných náležitostí zmluvy, a to predmetu a ceny plnenia. V prípade ceny plnenia je možné ju posudzovať iba z pohľadu neprijateľnej podmienky uvedenej v ustanovení § 53 ods. 3 písm. h) Občianskeho zákonníka Dojednanie spôsobu úhrady kúpnej ceny je podmienkou individuálne dojednanou, preto sa nemožno dovolávať jej neprijateľnosti. V súvislosti s úhradou kúpnej ceny súvisí aj doba dodania tovaru, ktorú mohol žalovaný ako kupujúci ovplyvniť. Žalobca ako predávajúci si so žalovaným dohodol výhradu vlastníckeho práva s tým, že vlastnícke právo prejde na kupujúceho až úhradou kúpnej ceny. Použitie uvedeného inštitútu nemožno považovať za neprijateľnú podmienku. Kúpna zmluva má povahu synalagmatického záväzku. Je však na dohode zmluvných strán, v akom časovom okamihu budú jednotlivé povinnosti z kúpnej zmluvy plnené. Použitie ustanovenia § 53 ods. 3 písm. h) Občianskeho zákonníka týkajúce sa nesplnenia záväzku zo strany žalobcu nemožno aplikovať, nakoľko nebol povinný v tom čase plniť. Na základe uvedeného mal za to, že sa nemožno dovolávať

neprijateľnosti zmluvnej podmienky, spôsobu úhrady ceny a dodania tovaru, nakoľko ide o individuálne dojednanie, na ktoré sa nevzťahujú ustanovenia § 53 ods. 1, 4, 5 Občianskeho zákonníka a použitý inštitút výhrady vlastníckeho práva nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Odvolací súd následne podľa § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal podané odvolanie bez nariadenia pojednávania. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zodpovedajúce úprave § 120 ods. 1 O.s.p. keď vykonal vo veci dôkazy označené žalobcom a aj vecne správne vo veci rozhodol, pokiaľ žalobu zamietol, aj keď odvolací súd k rovnakému záveru dospel z iných dôvodov. Pri právnom posúdení nároku súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ neprihliadol na zákonné ustanovenie, ktoré sa vzťahuje na záväzkovoprávny vzťah medzi účastníkmi konania a je pre rozhodnutie vo veci právne významný.

Pre komplexné posúdenie skutku je potrebné zohľadniť charakter poskytovanej služby, úroveň odbornej starostlivosti požadovanej v oblasti, v ktorej pôsobí účastník konania, ako aj úroveň informovanosti, vedomostí a obozretnosti priemerného spotrebiteľa cieľovej skupiny, ktorej boli ponúkané služby adresované. V neposlednom rade je tiež potrebné prihliadnuť k spôsobu, akým účastník konania realizuje uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi, ako aj zohľadniť ďalšie okolnosti a špecifiká prípadu, a to vo vzájomnej súvislosti tak, aby bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, či konanie vykazovalo znaky nekalosti vo vzťahu k spotrebiteľovi.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a nakoniec možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto zmluvné vzťahy je charakteristické, že podnet na uzavretie zmluvy vychádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spoločným znakom spotrebiteľských zmlúv je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Túto ochranu spotrebiteľa podporuje aj doktrinálne pôsobenie komunitárneho práva.

Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je celkom absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá vykonalá úkon s dôverou v určitý, druhou stranou prezentovaný stav. Celkové okolnosti uzatvorenia zmluvy, samotné zmluvné dojednanie (obdržanie zmluvnej protihodnoty až po zaplatení poslednej splátky, okamih podania žaloby a výzvy na zaplatenie mohol po tak dlhej dobe vyvolávať pocit, že od zmluvy odstúpil, atď.), ale aj súdu z jeho činnosti známe obchodné praktiky žalobcu napovedajú tomu, že žalovaný konal v dôvere v prezentované informácie a bol v postavení, ktorému je hodné priznať ochranu.

Nároku žalobcu nemožno poskytnúť súdnu ochranu z dôvodu rozporu celého jeho konania s princípom dôvery, resp. princípom právnej istoty.

Odvolací súd poukazuje na to, že právne princípy ako interpretačné pravidlá umožňujú prekonať malaplikáciu a malinterpretáciu právnych predpisov, teda javy, akými sú napr. zneužívanie právnych

noriam, ich obchádzanie či ich porušovanie. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

Z dôvodov prvostupňového rozsudku vyplýva, že tento vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi účastníkmi dňa 22.9.2010 ako platný záväzkovoprávny vzťah - kúpnu zmluvu a nárok žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny zamietol s poukazom na to, že správanie sa žalovaného, ktorý v situácii, že žalobca mu nedodal objednaný tovar tomuto nezaplatil kúpnu cenu kvalifikoval ako uplatnenie práva na odstúpenie od zmluvy a v návaznosti na to uzavrel, že pokiaľ žalovaný od zmluvy odstúpil, zanikli jej aj všetky záväzky voči žalobcovi a teda aj záväzok zaplatiť kúpnu cenu, ktorá je predmetom konania.

Odvolačný súd nepovažuje takéto právne závery súdu prvého stupňa za správne. Dospel totiž k záveru, že na právny vzťah medzi účastníkmi konania sa vzťahuje aj ust. § 53 Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 písm. h/ OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré prikazujú spotrebiteľovi, aby plnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ neplnil záväzky, ktoré vznikli.

Pri extenzívnom výklade týchto ustanovení dospel odvolací súd k záveru, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku je treba považovať aj podmienku, ktorá prikazuje spotrebiteľovi aby plnil svoje záväzky po dobu pre neho nie zanedbateľnú a v nie zanedbateľnej výške bez toho, aby došlo k plneniu aj zo strany dodávateľa, teda aby počas tejto doby mohol spotrebiteľ tovar užívať. O takúto situáciu sa jedná aj v prípade zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, keďže podľa jej obsahu sa žalovaný zaviazal uhradiť kúpnu cenu formou prvej splátky vo výške 108 eur a zostávajúcu časť kúpnej ceny v sume 500 eur uhradiť v 5-ich mesačných splátkach po 100 eur. Dátum prvej splátky bol dohodnutý na 15.10.2010 a dátum poslednej splátky na 15.3.2011, pričom v zmluve bol dohodnutý termín dodania tovaru maximálne 28 dní od pripísania poslednej splátky na účet predávajúceho.

Takto dohodnutú zmluvnú podmienku ohľadne úhrady kúpnej ceny považuje odvolací súd za neprijateľnú a teda aj neplatnú, keďže zakladá značný nepomer medzi právami a povinnosťami žalovaného ako spotrebiteľa a žalobcu ako dodávateľa. Z toho odvolací súd vyvodil, že nárok žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny je nedôvodný.

Na margo námietok odvolateľa a poukazu na to, že dojednanie o kúpnej cene nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou odvolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní konania dodávateľa vychádzal komplexne z konkrétnych skutočností, ktoré sú obsahom spisu, celkových okolností uzatvorenia zmluvy, samotných zmluvných dojednaní (obdržanie zmluvnej protihodnoty až po zaplatení poslednej splátky, okamih podania žaloby a výzvy na zaplatenie u spotrebiteľa po tak dlhej dobe), známych obchodných praktík žalobcu napovedajúcim tomu, že žalovaný konal v dôvere v prezentované informácie a bol v postavení, ktorému je hodné priznať ochranu.

V pozitívnom práve sa ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práva spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby prikazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplnený a korigovaný princípom ekvity a spravodlivosti, preto spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať dojednanie, ktoré v rozpore s požiadavkou dobrej viery znamenajú na ujmu spotrebiteľa značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán. Uvedený pojem dobrej viery, resp. zásady poctivosti je potrebné vykladať v objektívnom slova zmysle, teda blíži sa poňatiu dobrých mravov, prípadne poctivého obchodného styku.

Výklad takejto interpretácie pojmu dobrej viery ako princípu ekvity podporuje aj článok 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS.

Vychádzajúc z vyššie uvedených argumentov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné, preto potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutých výrokoch ako vecne správny postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešnému žalovanému odvolacie trovy nevznikli a ani náhradu trov nepožadoval, preto odvolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.